

Імёны

Вольга РОЎНАЯ:

«Раблю тое, у што веру»



Яна нарадзілася ў невялікай беларускай вёсцы Залессе Смаргонскага раёна. Калі ў дзяцінстве глядзела канцэрты па тэлевізары, нават падумаць не магла, што знакамітыя выканаўцы — групы «Любэ», «Фабрыка», Валерыя Лявонцьеў, Аляксей Глызін, Вікторыя Дайнека, многія беларускія зоркі эстрады — будуць выконваць песні на яе тэксты. Яна змагла зацікавіць сваімі вершамі многіх вядомых кампазітараў і спевакоў. Мая суразмоўніца — паэтка, неаднаразовы лаўрэат музычнай прэміі «Залаты грамафон», расійскіх музычных фестываляў «Песня года» і «Новыя песні пра галоўнае», сябра Расійскага саюза пісьменнікаў Вольга РОЎНАЯ. Мы пазнаёміліся на адной з імпрэзаў у музеі-сядзібе М. К. Агінскага.

— Мерапрыемства кранула сэрца, — дзеліцца ўражанямі паэтка. — Некалькі разоў на працягу канцэрта я была блізка да таго, каб расплакацца: і тады, калі мама танцавала пад маю песню «З днём нараджэння, мама» ў выкананні Вольгі Плотнікавай; і калі мае школьныя настаўнікі выйшлі павіншаваць і сказаць цёплыя словы. Я адчула, што людзі любяць мяне і ганарацца мною. Вялікі дзякуй усім, хто прыйшоў!

— Як вы думаеце, ці паўплывала на вашу будучыню тое, што вы нарадзіліся ў такім гістарычным месцы?

— Безумоўна. Калі я вучылася ў школе, мы кожны год рыхтавалі тэатральна-музычныя выступленні да дня нараджэння Міхала Клеафаса Агінскага. Я некалькі разоў выконва-

ла ролю яго губернера — француза Жана Ралея. Магу сказаць, што мелодыі паланэзаў мяне суправаджаюць з дзяцінства і, мяркую, сапраўды паўплывалі на мой унутраны свет. Як і тое, што мая маці ўсё жыццё спявае ў хоры. Музыка акружыла мяне з усіх бакоў. Прышлося пісаць да яе словы (усміхаецца).

— Як пачынаўся ваш творчы шлях?

— Першы верш быў прысвечаны майму сабаку па мянушцы Шарык, а наступны — кату Люціку. Увогуле, я «прайшла» па ўсіх любімых хатніх гадаванцах. Тады мне было прыкладна пяць гадоў. У школе наведвала паэтычны гурток. Выходзіла насценная газета, дзе публікаваліся нашы творы. Калі я вучылася ў 8 класе, адпраўляла па пошце свае вершы ў рэдакцыю

розных газет. Некаторыя выданні іх апублікавалі, што было вельмі ганарова для мяне і прыемна. Пасля паступлення ў БДПУ імя Максіма Танка рэгулярна публікавалася ва ўніверсітэцкай газеце «Настаўнік» і хадзіла ў паэтычны гурток «Крокі».

— А што падштурхнула да напісання песень?

— Іх я ствараю каля 15 гадоў. Пачалося ўсё спантанна: у адзін момант мне прыйшло ў галаву, што можна пісаць не толькі вершы, але і тэксты песень. Сябар надрукаваў мне візітоўкі, на якіх было напісана «паэт-песеннік» і фраза: «Прышываю да музыкі словы». І я са стосам тых візітовак пайшла шукаць кампазітараў і спевакоў у рэальным свеце і на прасторах інтэрнэту.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Абмяркуем

У ЧЫМ ЯГО САКРЭТ?

Як прафсаюзу ўдаецца заставацца актуальным для новых пакаленняў

Забеспячэнне сацыяльных гарантый навучэнскай моладзі, другая занятасць студэнтаў, арганізацыя адпачынку і аздаравлення, падтрымка студэнцкіх сем'яў, маладых педагогаў, інфармацыйная дзейнасць і многія іншыя пытанні аказаліся ў цэнтры ўвагі міжнароднага семінара «Прафсаюз і моладзь — мы разам. Разам — у будучыню!», які сабраў у Мінску кіраўнікоў прафсаюзаў адукацыі і навукі з 17 краін: Балгарыі, Грузіі, Літвы, Украіны, Азербайджана, Арменіі, Бельгіі, Сербіі, Румыніі, Турцыі і іншых... Удзел у яго рабоце прыняла таксама дырэктар Еўрапейскага камітэта прафсаюзаў адукацыі спадарыня С'юзан Флокен.



Свята «Віват, студэнт БДУ — 2016»

СТУДЭНТ, ПРАБЛЕМЫ?

Факт, які ўразіў бадай што ўсіх міжнародных удзельнікаў сустрэчы, — у Беларусі членам у прафсаюзе ахоплены 95% студэнтаў ВНУ.

— Мы запрасілі да сябе гасцей, каб паказаць, як працуем і як жывём, нікому нічога пры гэтым не навязваючы. У Еўропе прафсаюзны рух — магутная сіла, але наш вопыт працы менавіта з моладдзю здаўся многім цікавым. Кожны чацвёрты член Беларускага прафсаюза работнікаў адукацыі і навукі — студэнт, — падкрэслівае старшыня Цэнтральнага камітэта Аляксандр БОЙКА. — У чым наш сакрэт? Напэўна, у актуальнасці для новых пакаленняў... Моладзі ўласціва мабільнасць, ініцыятыўнасць, успрымальнасць да інавацыйных змен, здольнасць супрацьстаяць сучасным выклікам. Таму мы працуем пад дэвізам «Арганізацыю павінны бачыць». Пры Беларускам прафсаюзе работнікаў адукацыі і навукі створаны Маладзёжны савет, які акумулюе перспектывы і ідэі і прапановы па рэалізацыі маладзёжнай палітыкі і агучвае праблемы навучэнскай і працоўнай моладзі.

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

Пазнаёміцца з прафесіяй

КАМАНДА НА КОЛАХ,

ЦІ Ё РЭЙС З НАЙЛЕПШАЙ МАЛАДЗЁЖНАЙ БРЫГАДАЙ

...Апоўдні ў суботу за некалькі соцень метраў ад чыгуначнай станцыі «Магілёў-1» ідзе звычайна нябачная для пасажыраў работа: на вагонным участку завяршаецца падрыхтоўка рэйса па маршруце Магілёў—Львоў. Састаў мыюць вадой, тэхнікі аглядаюць хадавую частку, у вагоны загрузаюць свежую бялізну, прадукты харчавання. Тым часам у адным з «плацкартаў» начальнік пасажырскага цягніка Алесь РАБЫЧЫНА праводзіць планёрку з маладзёжнай цягніковай брыгадай, якую зусім нядаўна прызналі найлепшай у краіне. Карэспандэнты «Чырвонкі. Чырвонай змены» праехалі па маршруце разам з ёй і распыталі пераможцаў пра нюансы прафесіі.

Калі вагоны яшчэ пустыя

«Як самаадчуванне? Як прайшлі выхадныя? Не забудзьцеся праверыць тэмпературу ў вагонах, на кожнай станцыі аглядаць салон на наяўнасць пабочных прадметаў», — настройвае праваднікоў на працоўны лад начальнік цягніка. Планёрка — працэдура абавязковая. Трэба разам з камісіяй праверыць гатоўнасць вагонаў, ці адпавядае форма адзення патрабаванням, даведацца пра стан здароўя праваднікоў. Нагадаць падначаленым пра абавязкі ніколі не будзе лішнім.

Пасля кароткага інструктажу і пытанняў праваднікі разыходзяцца па сваіх вагонах. Аформіць вітрыны са спажавецкімі таварамі, запоўніць дакументы — усё гэта трэба зрабіць загадзя.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)



Падчас планёркі адзіныя пасажыры плацкартнага вагона — работнікі брыгады.